

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Pavelčákova 14, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 10. 4. 2025, č. j. 72 A 39/2023-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. KUOK 101951/2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litovel (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 4. 2023, č. j. LIT 9857/2023. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že „dne 10. 7. 2022 v 16:00 hodin jako řidič motocyklu zn. Honda, reg. zn. X, na pozemní komunikaci č. 449 vedoucí ve směru jízdy od obce Litovel k obci Litovel, části obce Rozvadovice, nerespektoval dopravní značení B1 zákaz vjezdu všech vozidel, s dodatkovou tabulkou mimo vozidel stavby, umístěné v obci Litovel, na ul. Olomoucká, v místě odbočky ke hřbitovu, a tímto nedbalostním jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak daného přestupku“. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že upřesnil místo

spáchání přestupku tak, že text za slovy „dopravní značení“ změnil na toto znění: „B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou s textem „mimo vozidel stavby“, umístěné v obci Litovel na ul. Olomoucká ve směru jízdy k části Rozvadovice, bezprostředně za odbočkou ke hřbitovu tím, že vjel do úseku jeho platnosti...“.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně namítal, že se krajský soud i správní orgány s námitkami stěžovatele nesprávně vypořádaly v jeho neprospěch. Napadené rozhodnutí i rozsudek považoval za vadný, v hrubém rozporu s provedenými důkazy a se zákonem definovanými procesními požadavky.

[4] Nesouhlasil se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou zákonnosti procesního postupu správního orgánu, který provedl ústní jednání, ačkoliv se stěžovatel předem telefonicky omluvil a požádal o odročení a stanovení jiného termínu. Krajský soud přiléhavě neaplikoval judikaturu, z níž plyne, za jakých situací je správní orgán oprávněn žádosti účastníka řízení o odročení jednání nevyhovět, a ústní jednání tak přesto provést. Místo citování judikatury měl vzít do úvahy konkrétní postup správního orgánu I. stupně a tento posoudit, zda je s uvedenou judikaturou v rozporu či v souladu. Vzhledem k tomu, že krajský soud tímto způsobem nepostupoval, zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Správní orgán I. stupně přitom sám konstatoval, že se stěžovatel z ústního jednání včas omluvil v důsledku nepředvídatelných dopravních komplikací v zahraničí. Přesto této žádosti nevyhověl s odůvodněním, že měl obviněný dostatečnou lhůtu na to, aby si zorganizoval čas, případně si zvolil svého zákonného zástupce, který by ho pro tento případ zastupoval. Správní orgán I. stupně stěžovateli nevytýká, že by jeho žádost nebyla včasná, nebyla důvodná či že by nebyla doložená. Považoval proto za zcela bezpředmětné úvahy krajského soudu, že správní orgán I. stupně vyhodnotil omluvu stěžovatele jako opožděnou, nedůvodnou či nedoloženou. Důvody, pro které byla žádost stěžovatele odmítnuta nelze podřadit pod zákonem (a judikaturou) akceptovatelné důvody, a tedy byl procesní postup správního orgánu I. stupně nesprávný.

[5] Dále stěžovatel považoval za nesprávné a nepřezkoumatelné odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o prokázání, že se stěžovatel jemu vytykaného

pokračování

přestupkového jednání dopustil. Důvody, o které opřel krajský soud své závěry, nemají oporu ve správním spisu. Žádný policista netvrdil, že by viděl stěžovatele projet kolem zákazové značky. Nadto by to nebylo ani technicky možné s ohledem na vzdálenost policejního vozidla od předmětného značení, horizontální terénní zlom a technický materiál spolu se stavebními stroji. Policisté, správní orgány i krajský soud vychází z domněnky, že jelikož byl stěžovatel zastaven na daném místě, nutně musel projet kolem zákazové značky. Pokud se správní orgány nějakou skutečnost domnívají, musí ji taky s potřebnou jistotou prokázat. Tuto jejich domněnku přitom stěžovatel, dle svého názoru úspěšně, zpochybňuje tím, že předkládá a prokazuje vlastní verzi, jak se na dané místo dostal, aniž by projel kolem zákazové značky (na úsek komunikace, kde již platil zákaz vjezdu, se dostal z polní cesty). Tato jeho verze zůstala nevyvrácena. V takovém případě je nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Závěrem se ohradil proti tvrzení krajského soudu, dle něhož stěžovatel mění a přizpůsobuje své (skutkové) verze. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s právním posouzením věci krajským soudem. Následně se vyjádřil se k jednotlivým kasačním námitkám. Za situace, kdy stěžovatel svoji telefonickou omluvu z jednání nedoložil, byl oprávněn přestupek projednat v jeho nepřítomnosti. V napadeném rozhodnutí je dostatečně a přezkoumatelným způsobem uvedeno, proč považoval zjištění skutkového stavu za dostatečné a nevyvolávající pochybnosti. Stejně tak považoval důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné, osvědčující spáchání daného přestupku. Věrohodné svědectví policistů přitom zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Z výpovědí bylo zřejmé, že stěžovatel o umístění zákazového značení věděl. Stěžovatel sice následně tvrdil, že na místě dopravní značení chybělo, avšak své tvrzení neprokázal a nezpochybnil fotodokumentaci pořízenou policisty. Ani neuvedl, kterou polní cestou měl na silnici přijet, přičemž v daném místě se žádná polní cesta nenachází. Provedeným dokazováním bylo obviněnému z přestupku dostatečně a bez důvodných pochybností prokázáno, že přestupek spáchal. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí jako nedůvodné.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad

do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Kasační stížnost proto není přijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71). Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými. Krajský soud v rámci vymezeném uplatněnými žalobními body přezkoumal postup správních orgánů a dospěl k přezkoumatelnému závěru, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily. Námitky nepřezkoumatelnosti přitom směřují do jednoznačně vyjádřených úvah a závěrů krajského soudu. Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[10] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani namítané vadě řízení před správními orgány. Podle názoru Nejvyššího správního soudu v průběhu správního řízení nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[11] Pokud jde o omluvu z ústního jednání, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluvu lze považovat za náležitou, pokud byla učiněna bezodkladně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66), obviněný ji řádně odůvodní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71) a současně důvody omluvy podle svých

pokračování

objektivních možností doloží. Zároveň platí, že důkazní břemeno ohledně prokázání důvodů omluvy z ústního jednání tíží toho, kdo ji uplatňuje (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024, č. j. 5 As 119/2022-33 v body 14 a 15, a rozsudky ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25 nebo ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 79/2018-20). Jak správně uvedl krajský soud, v případě chybějících náležitostí omluvy není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu doplnění. Správní orgán nemá ani povinnost vyrozumět obviněného o tom, že jeho omluvu posoudil jako nedůvodnou. V případě, že neshledá omluvu důvodnou či náležitou, je správní orgán oprávněn bez dalšího projednat věc v nepřítomnosti obviněného. Je na obviněném, případně jeho zástupci, aby se o osud podané žádosti o odložení jednání zajímali. Jestliže obviněný neprokázáním závažného důvodu omluvy způsobil, že správní orgán konal ústní jednání v jeho nepřítomnosti, nemůže tuto skutečnost klást za vinu správním orgánům, ale pouze sám sobě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30 nebo ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 As 7/2022-33). Krajský soud přitom vhodně a ve shodě se správními orgány omluvu jako náležitou nevyhodnotil, neboť ji stěžovatel učinil pouze telefonicky, nesdělil její důležitý důvod a v průběhu celého správního řízení důvod omluvy nedoložil, jak požaduje shora uvedená judikatura.

[12] V přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v právu trestním, zejména zásada *presumpce neviny* a zásada *in dubio pro reo*, na kterou se stěžovatel odvolává. Pouze je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55). Použití této zásady proto přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26). K otázce zjišťování skutkového stavu v řízeních o přestupcích se Nejvyšší správní soud opakovaně v minulosti vyjádřil, mimo jiné v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Uvedl, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně, další dokazování již nemusí provádět (srov. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Tak tomu bylo i v tomto případě a Nejvyšší správní soud nemá úvaze krajského soudu v tomto ohledu co vytknout.

[13] Věrohodnosti svědecké výpovědi policistů se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rovněž opakovaně věnoval. Například dle rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114, lze policistu „*obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebními zákrokem nebo úkonem.*“ Lze tedy konstatovat,

že výpověď policisty je *a priori* považována za věrohodnou, neboť policista je nestrannou a profesionální osobou, a v případě podání křivé výpovědi by byl vystaven nejen hrozbě trestního stíhání, ale i kárného provinění. Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě. Nelze ji tedy hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, avšak pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Obviněný z přestupku má naopak na výsledku přestupkového řízení osobní zájem, a navíc ho nestíhají stejné hrozby jako svědka (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2009, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, či ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27). Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jej policisté nemohli vidět projet kolem zákazové cedule a na pozemní komunikaci se dostal jinudy, avšak věrohodně nepředestřel, jak na ni přijel. Pouze uvedl, že na ni přijel (z blíže nespecifikované) polní cesty. Nadto z dříve poskytnutého vyjádření stěžovatele na místě se podává, že o zákazové ceduli věděl, pouze předpokládal, že se na něj nevztahuje.

[14] Nebyl rovněž zjištěn žádný jiný motiv než prostý výkon služby, pro který by policisté stěžovatele stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96).

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Kasační stížnost stěžovatele se týká otázek, k nimž existuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž neshledal důvod se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by krajský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 4. září 2025

David Hipšr
předseda senátu